

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת ויחי תשע"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון א'ג

הראשון, חטא קין נסתלקה לרקיע השני, חטאו דור
אנוש נסתלקה לרקיע השלישי, חטאו דור המבול
נסתלקה לרקיע הרביעי, חטאו דור הפלגה נסתלקה
לרקיע החמישי, חטאו הסדומיים נסתלקה לרקיע
הששי, חטאו המצריים נסתלקה לרקיע השביעי, וכנגדן
עמדו שבעה צדיקים והורידו את השכינה מן העליונים
לתחתונים, ואלו הן אברהם הורידה מן השביעי לששי,
יצחק הורידה מן הששי לחמישי, יעקב הורידה מן
החמישי לרביעי, לוי הורידה מן הרביעי לשלישי, קהת
הורידה מן השלישי לשני, עמרם הורידה מן השני
לראשון, משה הורידה מן העליונים לתחתונים ע"כ.

אמנם בדברי יהונתן (פ' ויצא עה"פ הפעם אודה) הביא
מדרש דהשבעה צדיקים היו מאברהם עד
יהודה, והיינו שלשת האבות, ראובן שמעון לוי ויהודה,
ויהודה השרה שוב שכינתו בתחתונים על הארץ ע"ש.
ואם כן ראובן שמעון ולוי הורידוהו למטה שלשה
רקיעין. אך זה לא היה ידוע רק לבעלי רוח הקודש שיש
להם חזיון למעלה. אבל ירידת השכינה לארץ על ידי

יהודה אתה יודוך אחיך, ירך בעורף אויביך וגו' (מט-ח).
וברש"י (דברי הימים א טז-יא) דלכן נקרא שמו
יהודה על שם יודוך אחיך ע"כ. ויש להבין למה שינה
יעקב ביהודה משאר השבטים, להקדים בתחלת ברכתו
'אתה יודוך אחיך'. ובפשטות נראה דזהו מטעם שאמרו
חז"ל (ברכות נה.) אין מעמידין פרנס על הצבור אלא אם
כן נמלכין בצבור שנאמר (שמות לה-ל) ויאמר משה אל
בני ישראל ראו קרא ה' בשם בצלאל ע"כ. וכיון שרצה
כעת לברך את יהודה במלכות, לא יסור שבט מיהודה
וגו' עד כי יבא שילה, שהמלכות תהא שלו עד ביאת
המשיח, ולזה צריכין להיות נמלכין עם האחים, על כן
אמר אתה יודוך אחיך, כולם מודים שהמלכות הגונה
לך, והוי בהסכמתם.

*

אמנם יש לומר עוד, דאיתא במדרש (במדב"ר יג-ב)
דבתחילת הבריאה היתה עיקר שכינה
בתחתונים, כיון שחטא אדם נסתלקה השכינה לרקיע

קול רנה וישועה באה לי צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ומתוך שבח והודי' להשי"ת, הננו מגישים מעומקא דליבא, ברכת מזל טבא וגדיא יאה, קדם עטרת ראשנו

~ כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ~

לרגל השמחה השרויה בתגלחת הנין הילד יוסף נ"ו בן לנכדו הרב אברהם ברוך באב"ד שליט"א

חתן הרה"ג רבי אהרן ישעי' ראזנער שליט"א דומ"ץ סאמבאטהעלי

יהא רעווא שיזכה לשובע שמחות ורב תענוג ונחת דקדושה מכל יו"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא עד ביאת גוא"צ בב"א.

ושוב יצא להוכיח גם את שמעון ולוי, שכלי חמס מכרותיהם, וענש גם אותם ארור אפם כי עז וגו'.

וכאשר הגיע ליהודה מבואר ברש"י שהתחיל לסוג אחור, שלא יוכיחנו על מעשה תמר, וקראו יעקב בדברי ריצוי, יהודה לא אתה כמותם. ושורש הדברים הוא במדרש (ב"ר פט-ח) הרי שמעון ולוי יצאו אף הם פניהם מכורכמות, והיה מתירא יהודה שלא יזכיר לו מעשה תמר, התחיל קורא לו יהודה אתה יודוך אחיך. אמר לו הקב"ה אתה הודית במעשה תמר, יודוך אחיך, להיות מלך עליהם ע"כ. ואמרו עוד (שם צח-ו) אמר רבי שמעון בן יוחאי יהיו כל אחיך נקראין על שמך, אין אדם אומר ראובני אנא שמעוני אנא, אלא יהודי אנא ע"כ.

הנה גם יהודה חטא כמותם, וגם לו היה מגיע תוכחה, אמנם בהיות שהודה על חטאו ברבים, שלא מצינו זאת אצל אחיו הקודמים, על כן יש ליהודה דין אחר, שכן אומר הכתוב (משלי כח-יז) מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועוזב ירוחם. כמה מסירת נפש היה בהודאתו לומר 'צדקה ממני' (בראשית לח-כו). יהודה היה המלך בין האחים, צדיק נשגב היה נחשב בעיני כולם, ועומד ומכריז אני הוא החוטא, הוא מאבד בהודאה זו כל חשיבותו עד יום מותו, להיות מבוייש כל ימי חייו. והתאזר בגבורה, גור אריה יהודה, ולא הביט על זה. על כן לך לא מגיע תוכחה, ואדרבה זכית בזה למלכות עדי עד. ועל זה אמרו (סוטה י): יהודה שקידש שם שמים בפרהסיא זכה ונקרא כולו על שמו של הקב"ה. ולכן אנו נקראים בשם יהודים, לזכור תמיד שגם כי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, התביעה היא מה אתה עושה אחר החטא, אם מחזר אחר כך לכסותו, או שהוא מודה ועוזב, מגלה פשעיו ומקבל על עצמו שלא יחזור לסורו. ולכן אנו נקראים יהודים, לזכור על זה ללכת בדרכיו של יהודה, להודות על החטא ולעזבו.

חז"ל (יומא כב:) אמרו, שאול באחת ועלתה לו [נכשל בחטא אחת ועלתה לו לרעה לקונסו מיתה

יהודה, לזה היה הרגשה לכל, שנתרבה הקדושה למטה, והיה התעלות לכל בקרבת אלקים לי טוב. ואם כן על ידי יהודה נתגלה למפרע כי ראובן שמעון ולוי הורידוהו מתחלה שלשה רקיעין, ואם כן הם צדיקים גמורים שביכלתם להוריד השכינה בצדקתם מרקיע לרקיע כמו האבות. ועד עתה חששו השבטים הללו שאולי לא נתקבל תשובתם על חטאם, אבל בראותם שעל ידי יהודה נתגלה השכינה למטה, הרי השבטים הללו הורידוהו גם כן מרקיע לרקיע, ולכן 'יהודה אתה יודוך אחיך', שעל ירך נתגלה מעלת אחיך שהורידו בצדקתם השכינה למטה. ולכן היה נקרא בשם 'יהודה', שיש בו אותיות שם הוי"ה, ויש בו אות ד' שהוא העולם הזה שמורכבת מארבע עולמות, אצילות בריאה יצירה עשיה, כי הוא המשיך את ה' למטה בעולם הזה.

*

והנה יעקב אבינו הוכיח את בניו סמוך למיתתו, וענש אותם על חטאם, ולכן המתין עד עתה, שלא יניחוהו בניו בשמוע את דבריו (רש"י דברים א-ג). [וזה מוסר השכל שיש להתבונן כשרוצים לומר תוכחה, שלא יביאו הדברים היפוך מהתכלית, שהוא להחזיר למוטב]. והתחיל בראובן, ואמר לו, ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז, פחו כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך (מט-ג), ופירש רש"י כי חוץ מהבכורה היה ראוי לך כהונה, יתר שאת, וראוי לך מלכות, יתר עז. ועבור פחו כמים, עשית מעשה של חטא בחפזון ובהלה, אל תותר, אל תרבה ליטול כל היתרות הללו. ואמר לו, אתה כחי וראשית אוני. כמה נסיונות של מסירת נפש עבר עלי שמונים שנה להשמר בקדושה. הטפה הראשונה שממנה נבראת, כמה עמלתי על זה להוריד לך גוף קדוש, ועשיתי כל כך הכנות דקדושה שתוכל להיות צדיק גמור, ולבסוף פחות כמים להחטיא את המטרה. ובחזקוני פירש ראשית אוני, שהוא לשון רכוש וממון ע"ש. והיינו אתה היית ראש לכל רכושי, לא היה לי דבר חשוב יותר בעולם ממך, ומה נתהוו ממך, על כן אבדת את הכל לדורות עולם. במעשה חטא של שעה קלה הפסדת זכותים של נצח.

שהיא סתירה, כי המכונה מקום איננו מכונה הר ה', כי מקום הוא כינוי לעמק כמבואר במדרש (ילקוט רמז ק) על פסוק וירא את המקום מרחוק. תו קשיא ייתורא נקי כפים ובר לבב, דכיון דכייל אחר כך אשר לא נשא לשוא נפשי שהכוונה שלא פגם בנפשו כלל, ולא נשבע למרמה היינו שבועת כל בשר כדכתיב (ישעיה מה-כג) כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון, שנשבע שיהיה צדיק ולא רשע (נדה ל:), נמצא מיירי מצדיק גמור, אם כן מאי טעמא פרט תחלה שני אלו נקי כפים ובר לבב ע"ש.

וּנְרָאָה כי הנה אנו רואים הרבה מדות בעובדי ה', יש שמצליח ומתעלה בעבודתו מיום ליום, ומתגדל ועושה פרי, ומתקיים אצלו צדיק כתמר יפרח כארו בלבנון ישגה, ולעומת זה יש הרבה שאין להם הצלחה זו, והרי שניהם צדיקים גמורים הם. וזהו ששואל המשורר, 'מי יעלה בהר ה', מי הוא זה שזוכה להעלות מעלה מעלה בהר ה', 'ומי יקום במקום קדשו', מי הוא זה שאינו מתעלה אלא נשאר עומד וקם במקום קדשו בעמק, ואינו זוכה להתעלות.

וְעַל זה בא התשובה, כי תלוי זאת בסוג איכות העבודה שעובד את קונו, כי העובד ה' בלי שום פניה ותועלת עצמי, לא על מנת לקבל פרס אפילו לעולם הבא, אלא בלתי לה' לבדו, לעשות נחת רוח קונו, שאמר ונעשה רצונו, וכצדיקים הקודמים, זה זוכה להתעלות בהר ה'. ומי שחסר לו מעלה זו, הגם שלא נכשל בחטא, ולא עבר על שבועתו מעולם, זה נשאר קם במקום קדשו, אבל לא מתעלה. ואיתא בתיקוני זוהר (תיקון י כה:): דכל מצוה דלאו איהו בדחילו ורחימו לא פרחית לעילא ע"כ. ועל דרך זה הוא גם בהאדם עצמו, שאי אפשר להתעלות במצות ה', להיות מוסיף והולך לעלות בסולם העולה בית א-ל, רק כאשר עבודתו היא בלתי לה' לבדו.

וְהִנֵּה הצדיק שעובד ה' בלי שום פניה, זה נקרא 'נקי כפים ובר לבב', שלבו זכה בלי שום מחשבה צדדית, וכפיו נקיים וטהורים, שאינו פרושה לקבל פרס,

וביטול מלכותו, דוד [נכשל] בשנים ולא עלתה לו [לרעה] ע"כ. וביאר במהרש"א כי דוד המלך כאשר עוררו אותו על החטא הודה תיכף, ובבוא אליו נתן הנביא אמר תיכף הרב כבסני מעוני וגו' וחטאתי נגדי תמיד (תהלים נא-ד). ואמר חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, 'אודה' עלי פשעי לה' (שם לב-ה).

וּלְכֵן לא עלתה לו לרעה, כי מודה ועוזב ירוחם. לא כן שאל, כאשר אמר ה' לשמואל נחמתי כי המלכתי את שאול למלך כי שב מאחרי וגו', וישכם שמואל לקראת שאול וגו', ויאמר לו שאול ברוך אתה לה' הקימותי את דבר ה', ויאמר שמואל ומה קול הצאן הזה באזני וגו' (שמואל א טו-יא), ומכסה פשעיו לא יצליח, ולכן שאל באחת ועלתה לו.

וְעַל דרך זה אמרו (שם ט:): ראשונים שנתגלה עונם נתגלה קיצם [לפי מלאות לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם], אחרונים לא נתגלה עונם [בני מקדש שני רשעים היו בסתר] לא נתגלה קיצם ע"כ. ולפי מה שנתבאר הכוונה, כי הן במקדש ראשון והן במקדש שני חטאו, עד שהביאה חורבן בית מקדשנו, אבל במקדש ראשון כאשר הוכיחו אותם נתגלה עונם, הודו על מה שעשו ולא ניסו לכסות את החטא, על כן לא היה הגלות רק שבעים שנה. לא כן במקדש שני לא נתגלה עונם, כמה שהוכיחו אותם כיסו את הדברים לומר לא חטאנו, ולכן לא נתגלה קיצם. והיינו כי עיקר התביעה היא, שכאשר נכשל האדם בחטא שיצרו אונסו, מה הוא עושה למחר, ואם הוא מודה על חטאו, ומטכס עצמו איך להשמר מכאן ולהלאה, אז תשובתו מקובלת.

*

הַכְּתוּב אומר (תהלים כב-ג) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפיים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה. ובדרשות חתם סופר (לז"ך אלול דרוש ג' ח"ב שנו). כתב, ויש לדקדק כפל ענין מי יעלה בהר ה', ומי יקום במקום קדשו. ועוד

(דברים ל-ב). וביאר בתורת משה (ר"פ נצבים קלב). כי אבותינו אהבו את ה' בתכלית, והגיעו במדריגתם לשערים הגבוהים בקדושה, ואנחנו פשענו ומרינו והגענו לשערים הגבוהים יותר בטומאה מהשערים של קדושה של אבותינו. אך אם נזכה לשוב תשובה מאהבה, ויתהפכו כל אלו הפשעים לזכויות, אפשר שירבו הרבה יותר מזכויות של אבותינו. והיינו והיטבך, שימול לבבך שתשוב ותהיה טוב, ועל ידי זה והרבך מאבותיך, כי צדקתם לא הגיע לאותה מדריגה שפגעו חטאותיכם שנעשו ונתהפכו עתה לזכויות ע"ש.

וזהו כוונת חז"ל (ברכות לה): במקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין ע"כ. כי בהיות שהם שקועים בטומאתם עד מ"ט שערי טומאה, הרי בתשובתם מאהבה הם עומדים ברום המעלה בשער המ"ט של קדושה, שצדיקים מועטים מגיעין במעשיהן עד מדריגה זו.

והנה דוד המלך מעלתו בקדושה נשגבה עד מאד, אבל ירבעם בן נבט שחטא והחטיא את הרבים, יתכן שעומד בטומאה במדריגה עמוקה עוד יותר, וכאשר הוא יחזור בתשובה מאהבה, וזדונותיו יתהפכו לזכויות, הרי הוא עומד במדריגה יתירה יותר מדוד, ולכן אמר לו ה' באמת חזור בך ואני 'ואתה' ובן ישי נטייל בגן עדן. אבל זהו רק כאשר התשובה היא באמת מאהבה שאינה תלויה בשום דבר, אלא שנפשו משתוקקת לחזור לחיק אביו בלי שום חשבונות, אבל כאשר עומד ושואל מה ישיג בתשובתו, אם יפיק תועלת מזה להיות בראש יותר מבן ישי, זאת אומרת שאין תשובתו מאהבה אמיתית אלא עם חשבונות, ואז בן ישי בראש.

*

ובזה נבין מה שזכה יהודה למלכות בית דוד עד סוף כל הדורות, לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים, וכל זה יצא ממעשה איסור של תמר. והיינו כי אחר שנכשל בזה

והוא על דרך אומרם (פסחים כב:) ובעל השור נקי (שמות כא-כח), יצא פלוני נקי מנכסיו ואין לו בהם הנאה של כלום. וזהו שמשיב על ראשון ראשון, 'מי' הוא הצדיק 'אשר יעלה בהר ה', על זה משיב שזהו הצדיק אשר הוא 'נקי כפים ובר לבב', העובד ה' בלי פניות זוכה להעלות ולהגיע בראש ההר. ושוב משיב על אחרון אחרון, 'מי יקום במקום קדשו', זהו החסר לו מדה זו של נקי כפים ובר לבב, אז גם אם לא נשבע למרמה, ולא נכשל בשבועתו, זה קם במקום קדשו, וחסר התעלותו להגיע לראש ההר.

*

וכמו כן מצינו במצות תשובה, שהקב"ה ידו פשוטה לקבל שבים, אבל יש חילוק בסוג איכות התשובה, כי מי שתשובתו היא מתוך אהבת ה', לא איכפת ליה כעת יראת העונש של גיהנם, אלא כואב לו ריחוקו של אביו, הלא בנים אתם לה' אלקיכם, ואוי לו לבן שגלה מעל שלחן אביו, וכמה הוא חייב לה' על כל טובותיו עמו כל הימים. והוא רוצה לחזור לחיק אביו שבשמים גם אם לא יקילו לו משפטו, אז הוא זוכה שזדונותיו נתהפכו לו לזכויות, ויוכל להעלות כל ימי חייו לטובה על ידי תשובתו.

*

איתא בגמרא (סנהדרין קב.) אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה וגו' (מלכים א יג-לג), מאי אחר, אמר רבי אבא אחר שתפשו הקב"ה לירבעם בבגדו, אמר לו חזור בך ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן, אמר לו ומי בראש, אמר לו בן ישי בראש, אי הכי לא בעינא ע"כ. ויש להבין למה יעלה על דעתו של ירבעם שהוא יהא חשוב יותר מדוד מלך ישראל, ודי לו שיכופר עונו ויטייל עמו בגן עדן. ועוד דהא ה' אמר לו, אני 'ואתה' ובן ישי, הרי הקדים אותו בראש, ולמה חזר ה' שוב ואמר בן ישי בראש.

ונראה דהנה הכתוב אומר בפרשת התשובה, ושבת עד ה' אלקיך וגו', והיטבך והרבך מאבותיך

ער וויל אז קיינער זאל נישט וויסן, אינדרויסן האט ער אזא טעלעפאון, אין שטוב האט ער א צווייטע טעלעפאון, און אין די טאש האט ער א אנדערע זאך. ער וועט ארויפלייגען א סטיקע"ר דערויף, וכדומה, די אלע זאכן איז זייער גוט צו פארדעקן פאר יעדן איינעם, אבער פון דעם וועט ער אין ערגעץ נישט אנקומען. מודה ועוזב ירוחם, א מענטש דארף מודה זיין, איך בין באגאנגען א עוולה, און איך האב זיך פארענטפערט פארוואס איך דארף עס האבן, אבער עס איז נישט אמת. איך דארף עס נישט, איך קען זיך באגיין אנדעם, איך גיי פון היינט אן פירן א ערליכע שטוב. עס טוט מיר וויי דער ריחוק וואס דאס האט מיר צוגעברענגט. יעדער איינער ווייסט אז מען ווערט נכשל דערין, ער לייגט עס נאר ארויף אויף א צווייטען, פאר אים איז עס נישט נוגע, ער באנוצט עס נישט אויף קיין שום זאך, ער ווערט נישט נכשל. מיר זענען קיינער נישט קיין מלאכים, מיר זענען פשוטע מענטשען, מיר ווערן אלע נכשל. אויף א קלייניגקייט, אויף איין שטיקעלע יצר הרע האט מען נישט דעם כח אז מען זאל זיך קענען מתגבר זיין. די עצה דערויף איז נאר, וואס א יוד טוט זיך מאכן גדרים וסייגים, ער זעהט אוועקצוגיין פון יעדע זאך וואס קען צוברענגען צו א דבר עבירה.

תשובה הייבט זיך אן מיט סור מרע, און נאכדעם ועשה טוב (תהלים לד-טו). סור מרע איז דער טייטש, א מענטש דארף זיך מתבונן זיין, איך וויל תשובה טון, איך וויל זיך צוריקקערן, איך הייב אן צו גיין אויפן גוטן וועג, איך הייב אן זיך צו מאכן גדרים וסייגים. אפילו א מענטש שפירט נישט, אז ער קען מאכן גדרים וסייגים אויף שטענדיג, אבער הייב אן און מאך א גדר א סייג אויף די זעקס וואכן פון שובבי"ם. די זעקס וואכן וועט זיין ביי מיר אנדערש, פון א אנדערע מאל. יעדער איינער ווייסט ביי זיך אליין אויף וואס ער דארף האבן א גדר, און וואס ער קען אדוכפירן און וואס ער קען נישט, אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו (ע"ז ג). פאר זיך אליין מאכן זיך געוויסע גדרים, הייב אן, די וואך וועט זיין ביי מיר אנדערש פון אלע טעג פון יעצט.

יהודה, הודה ולא בוש, ועשה על זה תשובה מאהבה, עד שמעשה הפחותה ההוא נתעלה לזכות, ועומדת במעלה יתירה משאר נישואין של קדושה, אשר הן בעון חוללתי, על כן ראויה היא שמזה תצא מלכות בית דוד עד ביאת המשיח.

והנה הכתוב אומר, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, אם יאדימו כתולע כצמר יהיו (ישעיה א-יח). והיינו שהחטאים יתהפכו לזכות, והאדום יהיה כשלג וכצמר. ופירשו הכתוב (דברים כג-ח) לא תתעב אדומי כי אחיך הוא, כי העונות והחטאים נקראים אדומי, ואומרת התורה אל תתעב את העונות כתועבות שאין להן עוד תקנה, שכן אתה יכול להפכם לאחיק, לעשות מהם זכיות על ידי תשובה מאהבה. וזה נרמז גם בתיבת 'אחיק' שהוא נוטריקון, א"ם י'היו ח'טאיכם כ'שנים כ'שלג י'לבינו א"ם י'אדימו כ'תולע כ'צמר י'היו. וכמו כן אמר יעקב ליהודה, אינך צריך לסוג אחור עבור החטא של תמר, כי 'יהודה אתה', שהודה על החטא, והתשובה מאהבה שלך הפכה את החטא למצוה עילאה, ולכן 'יודוך אחיק', שנתקיים אצלך אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, ולכן לא יסור שבט מיהודה וגו', שמחטא הזה שנתהפך לזכות יצא המלכות בישראל.

* * *

מען גייט יעצט אריין אין די ימי השובבי"ם, טעג וואס איז א עקסטערע סגולה, אז מען זאל זיך קענען צוריקקערן צום אייבערשטען. און א מענטש דארף זיך מאכן א חשבון הנפש, די נסיונות היינט אין דעם ענין זענען זייער גרויס, מען דארף נישט מאריך זיין, יעדער ווייסט בעסער וואס עס טוט זיך היינט אין די גאסן, און אין די שטובער, און אין די טאשן, עס איז נישט קיין נפקא מינה, איבעראל קומט עס היינט אן, און עס איז זייער גרינג אז מען זאל קענען נכשל ווערן. יצרו של אדם מחמדתן און מען פאלט אדורך.

אבער מכסה פשעיו לא יצליח, אז מען זוכט צו באהאלטן, פון דעם וועט מען נישט מצליח זיין.

זיי מכוון. די שטיקל צייט וואס דו נעמסט אויף דיר צו זאגן תהלים, ליג אין אמירת תהלים, און זיי מתפלל צום אייבערשטען.

ווען מיר וועלן אנהייבן מיטן סור מרע, מאכן זיך גדרים וסייגים, און עשה טוב, מרבה זיין אין אמירת תהלים, הן א-ל כביר לא ימאס, דער אייבערשטער איז נישט ממאס קיין שום תפלה וואס קומט ארויף צו אים, וועלן מיר זוכה זיין אז מען וועט קענען מתקן זיין אונזערע מעשים. דער באשעפער זאל געבן אז מיר זאלן זיך קענען מקדש און מטהר זיין, אויסנוצן די טעג וואס האבן אין זיך א סגולה נאנט צו ווערן צום אייבערשטען, נישט לאזן עס אדורכגיין ליידיג. ער זאל פילן ביי זיך, אז איך האב געטון וואס עס איז געווען בידי צו טון. וויפיל איך קען, אין וואס פאר א מדריגה איך בין, וועל איך פראבירן עפעס צוצוגעבן. יעדער איינער זאל וויסן ביי זיך וואס גיי איך זיין אנדערש די וואך, פון וואס עס איז געווען ביי מיר פריער. זיך נעמען עפעס א דבר טוב וואס איז נוגע פאר מיר, וואס איז נוגע פאר די בני בית, אפילו עס איז א קלייניגקייט, אבער מען דארף אנהייבן מיט עפעס, מאכן זיך גדרים וסייגים אויף וואס מען קען.

דער אייבערשטער זאל אננעמען אונזערע הערצער, גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך, אבל מי מעכב שאור שבעיסה ושיעבוד גליות (ברכות יז.). מען לעבט צווישן גוים, עס איז שווער, די כח היצר ברענגט צו דערצו אז מען טוט זאכן וואס מען איז נישט דערביי, מען האט נישט געוואלט אזוי אויסזעהן. זאל דער באשעפער געבן אז מען זאל קענען מתקן זיין אונזערע מעשים, און דינען דעם אייבערשטען מתוך שמחה וטוב לבב. און מיר אלע זאלן זוכה זיין, אינאיינעם אקעגן צו גיין משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן.

דאס איז סור מרע, און נאכדעם איז הבא לטהר מסייען אותנו, גיט אים דער אייבערשטער די כוחות אז ער זאל קענען ווייטער אנגיין. דאס איז דער חלק פון סור מרע.

ועשה טוב, מרבה זיין אין אמירת תהלים. ווען מיר זענען געווען קינדער, די ערשטע דור אין אמעריקא, זענען געווען בעלי בתים וואס זענען געווען אסאך שוואכער אין תורה ווי מען איז היינט. רוב פון די בעלי בתים האבן כמעט זייער ווייניג געקענט לערנען. מען איז אדורכגעגאנגען די יארן פון די קריג וואס מען האט זיי צוגענומען די שענסטע יארן זייערע, וואס זיי האבן נישט געקענט עוסק זיין בתורה. מען האט פארלוירן די עלטערן, און מען איז אנגעקומען אהער בעירוים ובחוסר כל, אבער זיי זענען געווען אמת'דיגע יראי ה'. ווען עס איז געקומען די וואכן פון שובבי"ם, איז יעדן ליל שישי, פרייטאג פארטאגס, פיר דרייסיג, געווען ביי אונז אין בית המדרש א מנין צו זאגן תהלים, און מען האט געזאגט תהלים ביז זעקס דרייסיג. עס איז נישט געווען א ליידיג בענקל אין בית המדרש, אז מען זאל זיך קענען אראפזעצן. מען האט אויסגעזאגט תהלים מיט א השתפכות הנפש, יעדער איינער האט זיך אויסגעגאסן דאס הארץ. די זעקס וואכן וואס איז געווען שובבי"ם האט מען מרבה געווען אין אמירת תהלים. מכסה פשעיו לא יצליח, ומודה ועוזב ירוחם, ווען א מענטש בעהט, און ער איז מתפלל צום אייבערשטען, גיט דער אייבערשטער נאכדעם די כוחות דערצו, אז מען זאל קענען אלעס מתקן זיין. דער אייבערשטער איז מקבל בתשובה. עשה טוב, מרבה צו זיין אין תורה און עבודה איז דאך אפגערעדט, נאר מען דארף אויך מרבה זיין מער אין אמירת תהלים. עס איז נישט א נפקא מינה וויפיל מען זאגט, צו מען זאגט אסאך צו מען זאגט ווייניג, אחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוון לבו, וואס דו זאגסט, זיי דערביי,

הגליון הזה נתנדב על ידי

<p>מוה"ר ר' מרדכי אדלער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוש בתו למזל טוב</p>	<p>מוה"ר ר' אברהם איינגער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למזל טוב</p>	<p>מוה"ר ר' יודל זינגער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למזל טוב</p>
---	--	--